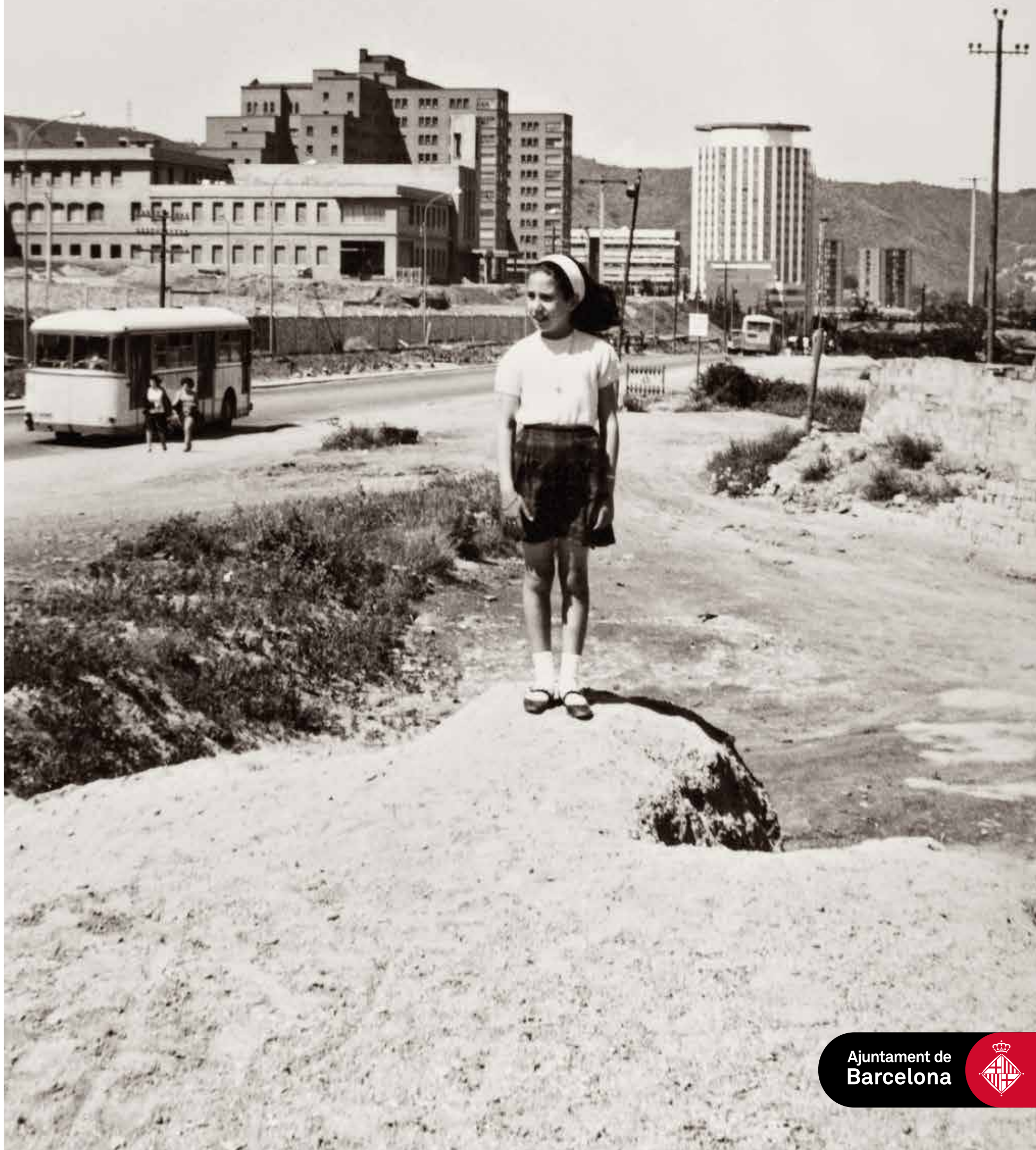

BARRIS MUNTANYÀ

UNA RUTA A PEU PER LA MEMÒRIA
POPULAR DE SANT GENÍS DELS
AGUDELLS I LA TEIXONERA

Ajuntament de
Barcelona

Aquest diari presenta un recorregut per la memòria popular de Sant Genís dels Agudells i la Teixonera, que convida a conèixer part de la seva història local. Amb aquesta publicació podreu passejar, tot xino-xano, visitant l'exposició *Barris Muntanya*. En ella s'hi despleguen dotze punts de memòria que escenifiquen les grans transformacions que aquest entorn ha viscut al llarg del segle xx, passant de zona rural a zona densament urbanitzada al peu de Collserola. S'hi ressenyen lluites, celebracions i espais emblemàtics. Les imatges rememoren també indrets que avui ja no existeixen o bé han estat transformats del tot, i els posen en contrast, a peu de carrer, amb el paisatge actual.

La iniciativa forma part del projecte Memòria Popular Col·laborativa, desenvolupat en el marc del Pla de Barris de Sant Genís dels Agudells i la Teixonera, coordinat per l'Observatori de la Vida Quotidiana i construït braç a braç amb el veïnat i les entitats i associacions dels barris.

Un procés comunitari de reivindicació d'històries locals, sovint menystingudes, però que són part fonamental de la història de Barcelona.

La Vall d'Hebron, c. 1900.
Frederic Bordas. Arxiu Fotogràfic de Barcelona

1 EL BAR DE LA MADRONA
Plaça de Madrona Prat

2 LA PARRÒQUIA DE SANT GENÍS
Carrer de Saldes, 3

3 LES LLUITES VEÏNALS
Plaça de Megidó

4 QUAN SANT GENÍS EREN CAMPS
Jardins de Manuel J. Arnalot

5 LA MASIA DE CAN GRESA
Carrer de Natzalet cant. Lledoner

6 EL DESENVOLUPAMENT URBANÍSTIC
Passeig de la Vall d'Hebron cant. avda. del Jordà

7 EL PATRONAT RIBAS
Passeig de la Vall d'Hebron, 93

8 EL MERCAT DE LA VALL D'HEBRON
Passeig de la Vall d'Hebron, 130

9 LA BÒBILA CARMEN
Plaça de Numen Mestre

10 CELEBRACIONS ARRIGAT
Plaça de la Vall d'Hebron

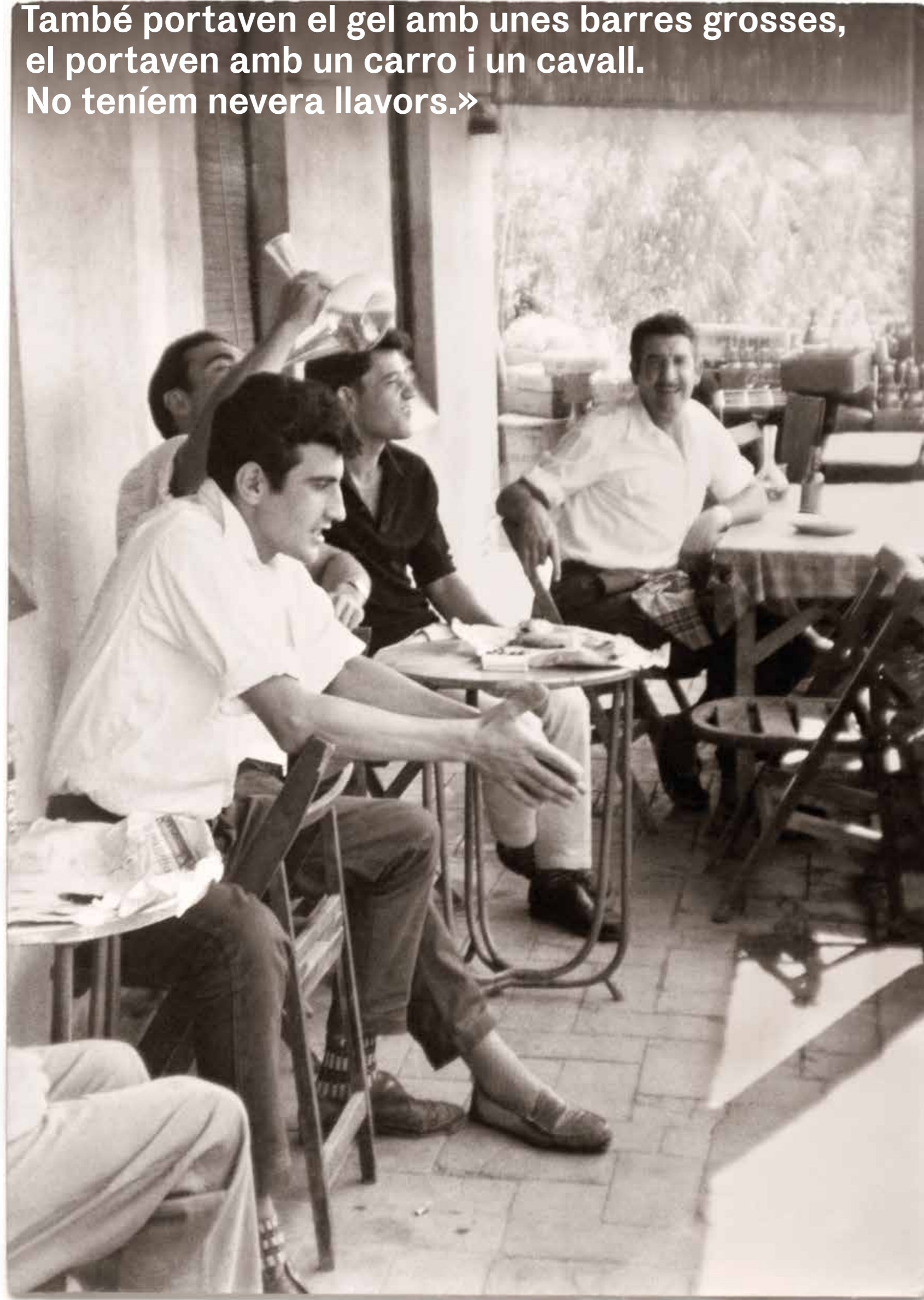
11 EL PASSEIG DE LA VALL D'HEBRON
Passeig de la Vall d'Hebron, s/n

12 LA PARRÒQUIA DE SANT CEBRIÀ
Carrer d'Arenys, 65

ANGELINA PRAT, FILLA DE MADRONA PRAT,
PROPIETÀRIA DEL LOCAL SITUAT ALS BAIXOS DE CASA SEVA

«El carter deixava totes les cartes al bar i la meva mare havia d'anar a cridar a tothom.

També portaven el gel amb unes barres grosses, el portaven amb un carro i un cavall. No teníem nevera llavors.»

Un diumenge qualsevol al porxo-terrasa del bar. L'Agustí Prat Prat, al fons, acompanya la clientela, 1960-1965.*

↙
L'Agustí Prat Prat, darrere de la barra, atén la clientela, 1960-1965. El diumenge era el dia en què el bar de la Madrona s'omplia de veïnat.*

→
Madrone Prat a la galeria de casa seva. 1958-1960.*

↓
Un dissabte al matí, dia important de proveïment al bar de la Madrona. Hi arribaven el camió de repartiment del vi i el carro amb el gel. 1957-1958.*

↘

* Autoria desconeguda. Cedent: Família Segura Prat

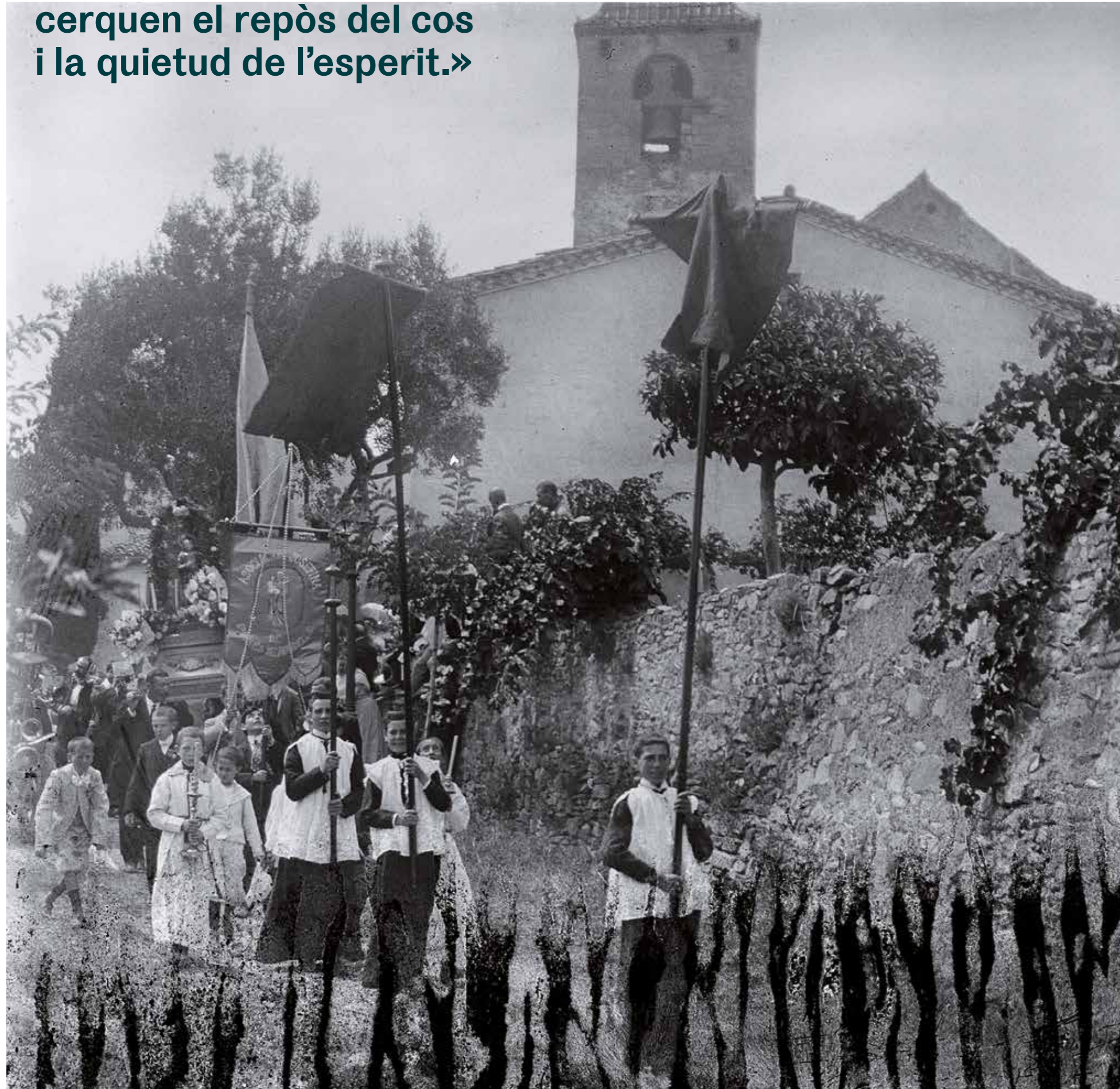

El bar de la Madrona és recordat per moltes veïnes i veïns per haver estat un dels espais centrals de sociabilitat del barri de Sant Genís dels Agudells en els seus orígens. Situat al número 8 de l'avinguda d'Elies Pagès va començar a funcionar venent vi als passavolants. En uns temps d'un cert aïllament respecte de la ciutat de Barcelona, es va acabar convertint en l'epicentre social de la part alta del barri.

Allà es va instal·lar el primer telèfon de la zona que tothom utilitzava. També funcionava com a estafeta de correus i, fins i tot, durant una època va ser la seu del club de futbol UD Sant Genís, conegut popularment com a «Atlético San Genís». Els diumenges s'omplia de gom a gom i darrere la barra sempre hi eren la Madrona o l'Agustí atenant la clientela. Va tancar l'any 1989.

«La vella i humil església de Sant Genís, única a Barcelona per la seva situació pintoresca i atractiva i que, a no tardar, sortirà de la seva solitud de la muntanya per a veure's aviat rodejada de bonics xalets i cases per als que estan cansats del soroll de la ciutat que s'estén a ses peus i cerquen el repòs del cos i la quietud de l'esperit.»

SANT GENÍS D'AGUDELLS (BARRA) FOTOG. RAMON TALÓ, FEVERE.

← Processó a la parròquia de Sant Genís, 1890-1899. Frederic Bordas. Arxiu fotogràfic de Barcelona

↗ Festa major de Sant Genís, 1915. Ramon Taló. Cedent: Família Segura Prat

Ball de rams després de la processó, 1913. Frederic Ballell. Arxiu fotogràfic de Barcelona

Aquesta és una de les parròquies més antigues de Barcelona i acull també un dels últims cementiris parroquials que encara funcionen a la ciutat. El seu punxegut campanar ha esdevingut una de les imatges més utilitzades per il·lustrar el barri i ha arribat a convertir-se en un veritable símbol. Els seus orígens es remunten a l'any 931, malgrat que l'actual edifici data del 1571. La plaça davant de l'església ha estat l'espai de trobada, de reunió i de celebració més representatiu del barri al llarg de la història.

«Al barri tot el que s'ha aconseguit ha sigut a base de lluita: el clavegueram, l'asfaltatge dels carrers, l'enllumenat, el centre cívic, el transport públic, els jardins... tot ha sigut a base de lluites socials.»

JULI FONTOBA, VEÍ DE SANT GENÍS I ACTIVISTA DEL COL·LECTIU CULTURAL I ECOLOGISTA AGUDELLS

Durant els anys setanta, el veïnat de Sant Genís dels Agudells va començar a organitzar-se per reclamar, a peu de carrer, la dignificació del seu barri. Era el moment d'exigir des de l'asfaltatge dels carrers, fins a l'arribada del transport públic, reivindicar el dret a l'habitatge o denunciar la manca d'inversions en equips i serveis.

Una de les victòries més celebrades va ser la recuperació per al barri de la masia de Can Gresa, coneguda popularment com a «Casa Amarilla». L'Associació de Veïns de Sant Genís i Lledoner va ocupar-la l'any 1978, exigint-hi un espai social. L'Ajuntament va acabar comprant la masia i els terrenys del voltant, però el mal estat de conservació va obligar al seu enderroc. A canvi, es va construir el Centre Cívic Casa Groga, inaugurat el 1991.

← Manifestació per reivindicar el dret a l'habitatge convocada per l'Associació de Veïns de Sant Genís i Lledoner, c. 1977.*

✓ Cartells de l'Associació de Veïns a la Casa Groga, 1978.*

* Autoria desconeguda. Cedent: Ramon Vila Valls

↑ Moment en què l'Associació de Veïns de Sant Genís i Lledoner ocupa la Casa Groga per reivindicar la construcció d'equipaments per al barri, 1978.*

↑ Veïnes i veïns de Sant Genís ocupen l'autobús número 19 en protesta per la manca de transport a la part alta del barri, 1995. Pere Batlle

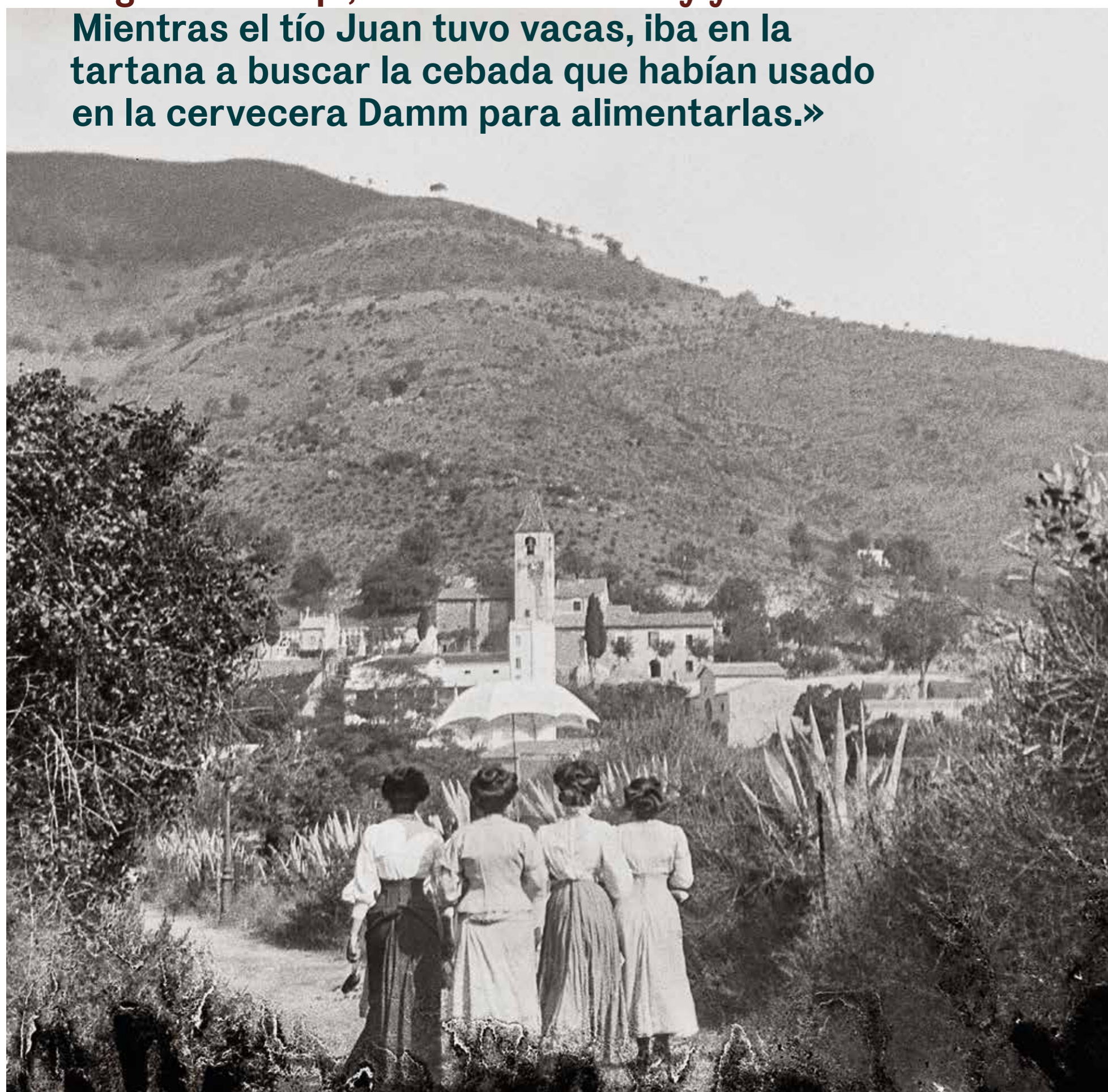
Manifestació per denunciar la manca d'inversions en equipaments i infraestructures al barri convocada per l'Associació de Veïns, 1978. L'acte de protesta va culminar amb l'ocupació de la Casa Groga.

Autoria desconeguda. Cedent: Ramon Vila Valls

MARÍA ÁNGELES SEGURA PRAT,
VEÏNA DE SANT GENÍS

«Yo lo veía con ojos de niña. El camino de Sant Genís, pasado Can Piteu, estaba sin asfaltar, lleno de rosales, avellanos y zarzas. Cuando había un entierro tenían problemas para subir los coches con el muerto. Había dos vaquerías y cada casa tenía sus gallinas, sus conejos... Venían visitas, se iba al gallinero, se cogía un conejo, se hacía un arroz y ya está. Mientras el tío Juan tuvo vacas, iba en la tartana a buscar la cebada que habían usado en la cervecera Damm para alimentarlas.»

QUAN SANT GENÍS EREN CAMPS

Anant d'Horta cap a Sant Genís, c. 1900.

Frederic Bordas. Arxiu Fotogràfic de Barcelona

←
Camps de pastura i de conreu de Can Gresa. D'esquerra a dreta, Pere Prat Prat, Lola R. P. i Àngels Prat Prat amb un burro, c. 1944.*

→
Masovers de Can Figuerola. D'esquerra a dreta, Josep Prat Pujol, Magdalena Prat Castells, dona sense identificar, Fèlix Prat Castells, Lola Prat Castells, c. 1918.*

↘
Àngela Prat Palmé, masovera de Can Safont, repartint llet, c. 1930.*

↓
* Autoria desconeguda. Cedent: Família Segura Prat

Encaixonat a les costerudes faldes de Collserola, Sant Genís dels Agudells ha estat sempre estretament vinculat a la muntanya, fet que li ha conferit una personalitat pròpia. Durant segles va ser un petit nucli rural format per un conjunt de masies disperses al voltant de l'església parroquial que s'havia fundat el 931. El terme incloïa també el monestir de Sant Jeroni, avui desaparegut. En el fogatge del 1359 —una mena de cens de l'època— consta que tenia un veïnat de 55 focs. Algunes d'aquelles masies que vivien del conreu de la terra i del bestiar han perdurat fins als nostres dies, enmig de l'actual trama urbana: Can Figuerola, Can Piteu, Can Safont o Can Soler.

«Quan estàvem de masovers a Can Gresa teníem una vaqueria, amb moltes vaques i un toro.

La meva mare i el tiet Joan anaven a repartir llet amb una tartana.»

Masia originàriament anomenada «Can Termes» i documentada des del segle XVIII, era un dels masos que hi havia al voltant de l'església parroquial, al nucli originari de Sant Genís dels Agudells. El nom de Can Gresa prové dels seus propietaris a partir de la dècada de 1930. La darrera propietària, Rosa Gresa, vídua de Picó, va morir sense descendència, i els hereus de la masia en van fer donació a l'Hospital de Sant Pau. Anomenada popularment «casa groga», pels colors de les seves façanes, funcionava com a vaqueria, fet que molts veïns encara recorden. Reclamada durant anys com a espai social pel veïnat, fou enderrocada l'any 1985.

↑
Sant Genís dels Agudells amb la masia de Can Gresa en primer terme, c. 1900.
Atribuïda a J. Anglada. Arxíu Fotogràfic de Barcelona

←
Masovers de Can Gresa, c. 1940.*

↑
Banquet de noces de Victòria R. P. amb Eduardo S. a l'interior de Can Gresa, 1950.*

→
Pere Prat, Àngela Prat i Victòria R. P. al molí de Can Gresa, 1944.*

* Autoria desconeguda. Cedent: Família Segura Prat

«En el año 1960 se estaba construyendo en unos terrenos que pertenecían al conde Figuerola. Una inmobiliaria los compró por cuatro pesetas y empezó a construir viviendas sociales (sin entrada y mínimo alquiler). Entonces lo que antes eran campos se convierten en una ciudad dormitorio. Según la ley, la inmobiliaria tenía que construir un centro social por cada cierto número de viviendas. Para evitarlo, la inmobiliaria construyó diez viviendas menos para no ceder el centro social, entonces nos dejan sin un centro social, ni equipamientos de ninguna clase.»

Veïnes i veïns en processó a l'avinguda del Jordà durant la celebració de Diumenge de Rams. Al fons es poden veure els blocs de pisos SADIS dels carrers de Nàim i del Lledoner, c. 1970.

Autoria desconeguda. Cedents: Antonio Contel — Carmen Marchante López

Durant les dècades dels anys 60 i 70, la part baixa del barri va patir un gran creixement urbanístic. Les zones conegudes popularment com a «Can Figuerola» i «Lledoner» viuran una transformació sense precedents, amb la construcció massiva de blocs de pisos. L'any 1958 començà a operar a la zona la Cooperativa d'Habitatges Los Castores. Poc després es sumaren la Cooperativa Paloma, la Cooperativa d'Habitatges Sant Genís dirigida pel constructor Joan Priu —afí al Movimiento i president de l'Asociación de Cabezas de Familia de Sant Genís dels Agudells i Lledoner—, l'empresa SADIS i, posteriorment, INRENTA. En molt pocs anys, l'espai passà de ser un nucli rural a una nova barriada de Barcelona.

Estructura d'un edifici en construcció al Passeig de la Vall d'Hebron, 1972.

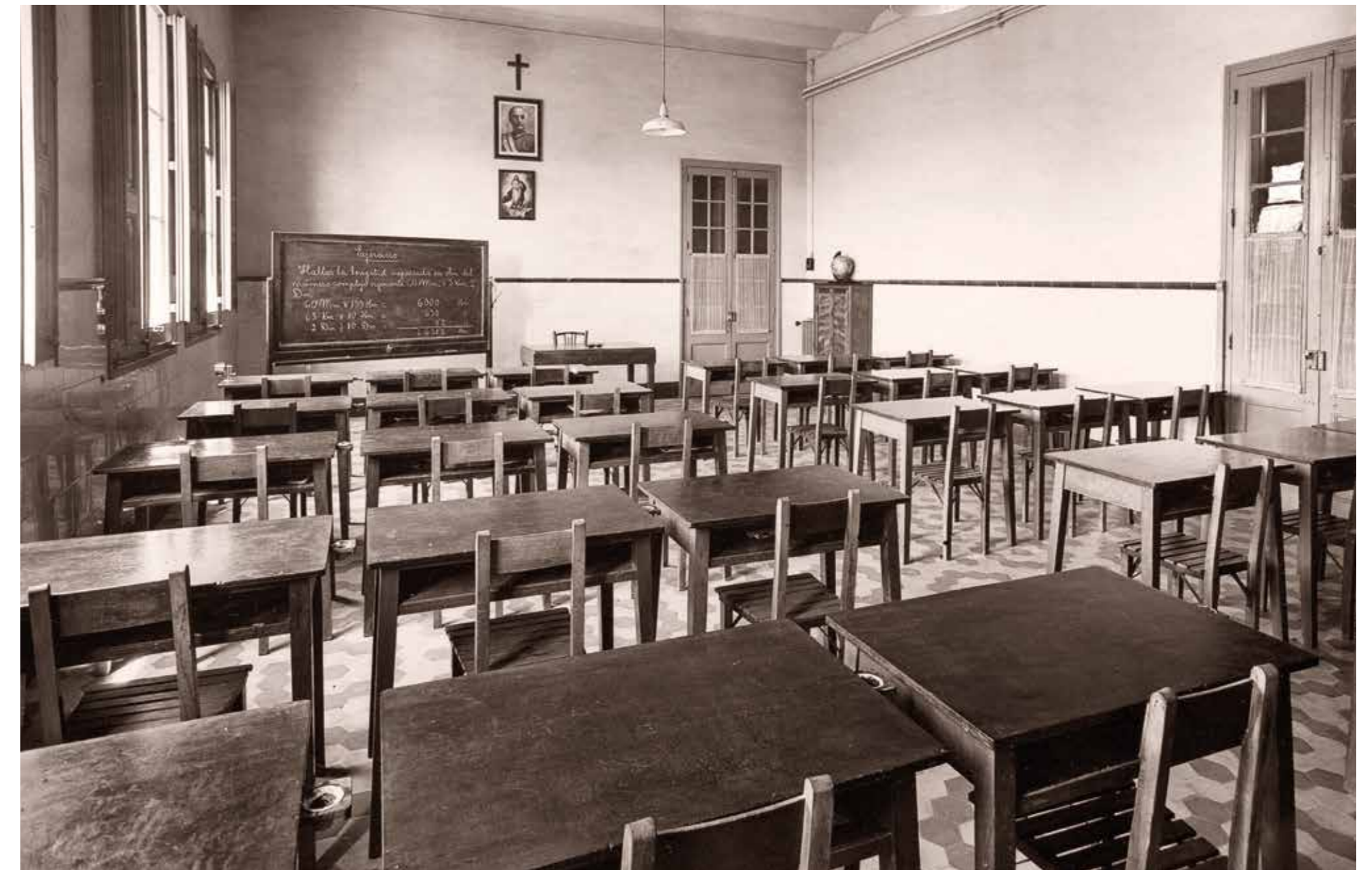
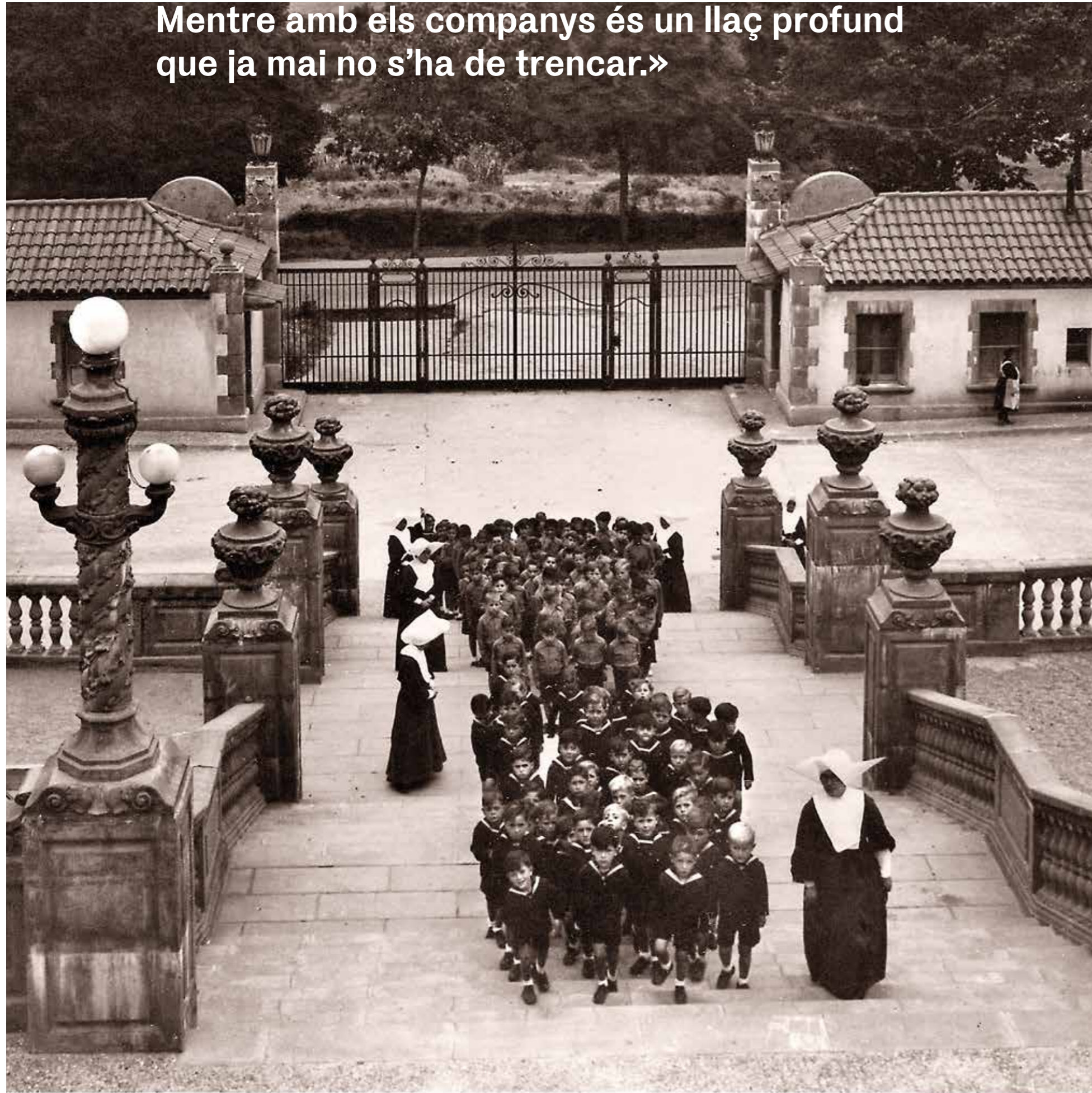
Foto Ferran. Arxiu Nacional de Catalunya

Obres de construcció de l'Asil Infantil de Sant Rafael. El centre va ser inaugurat el novembre de 1963.

Autoria desconeguda. Hospital de Sant Rafael

«El meu cor petit s'ha anat estrenyent i refredant. Assimilo el càstig que rebo i callo, com la resta de companys. Cada any que passa és una barrera més de glaç que s'alça cap als meus i que va creixent. Mentre amb els companys és un llaç profund que ja mai no s'ha de trencar.»

← Alumnes i religioses de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül a l'escalinata d'entrada de l'orfenat, c. 1940.*

Vista dels dormitoris. L'orfenat comptava amb un total de 500 places destinades a pernотacions, c. 1940.*

↑ Interior d'una de les aules de l'orfenat, c. 1940.*

*Autoria desconeguda. Cedent: Família Hiniestrosa

←
Fase final de construcció
del Patronat Ribas, 1926.
Brangulí. Arxiu Nacional de Catalunya

↖
Aules al carrer durant una protesta de l'alumnat, 1978.
Pepe Encinas

↓
Barris de Sant Genís i la Teixonera l'any 1962.
En primer terme, l'edifici del Patronat Ribas.
Trabajos Aéreos y Fotogramétricos (TAF). Arxiu Nacional de Catalunya

L'actual IES Vall d'Hebron va ser inaugurat l'abril de 1930 com a orfenat, gràcies al llegat de la família Ribas. L'imponent edifici dissenyat per Enric Sagnier, amb una superfície de 9.000 m², tenia capacitat per acollir vuit-cents escolars i disposava d'horts, granja, laboratoris, sala de cinema, infermeria, sala d'actes i una capella.

Rere els seus murs van anar a parar centenars d'orfes que patiren en alguns casos abusos de poder i maltractaments físics i psicològics per part del personal de la institució.

Durant la Guerra Civil, va ser requisat per la Generalitat de Catalunya i l'agost del 1937 passà a ser Hospital de Sang i, més endavant, Clínica Militar núm. 1. Acatat el conflicte bèl·lic, tornà a acollir interns fins al curs 1970-1971. A partir d'aleshores, la lluita veïnal aconseguí salvar l'edifici de l'especulació immobiliària i va forçar l'Ajuntament a adquirir l'antic orfenat per convertir-lo en l'institut d'educació secundària que és avui.

«Els primers deu anys vam treballar molt. És difícil d'entendre, per la distància que hi havia amb el públic. La gent venia al mercat a veure'l, es molestava en fer una bona caminada per arribar fins aquí. Totes aquestes barriades no havien tingut mai un mercat. Recordo l'anècdota d'una clienta jove, la senyora Domènech, en un dia de molta venda, que des que va demanar la tanda fins que la vaig poder despatxar van passar més de dues hores.

Li vam canviar el nom pel de "Senyora Rècord". Va batre un rècord de constància perquè la poguéssim despatxar.»

↑
Cansaladeria de la família Pastor. Eliecer, Carmen i Azucena, 1992.
Antonio Nodar. Arxiu Fotogràfic de Barcelona

↑
Casimira Delgado Sánchez a la seva parada, 1992.
Antonio Nodar. Arxiu Fotogràfic de Barcelona

Construït en «terra de ningú» i inaugurat l'any 1969, el nou mercat va conformar un punt de trobada important entre veïnes i veïns de Montbau, Sant Genís, la Teixonera, Penitents, El Coll i Vallcarca. En els seus moments àlgids, quan encara no dominaven el panorama barceloní els supermercats ni les grans superfícies, van arribar a obrir diàriament fins a 120 parades que oferien tota mena de productes d'alimentació.

Les obres olímpiques, però, van marcar un punt d'inflexió en la seva vitalitat comercial, especialment amb la construcció de la ronda de Dalt, que va suposar el tancament de moltes de les parades que allà funcionaven.

L'any 2009 es va dur a terme una primera reforma del recinte i el 2019, coincidint amb el seu cinquantè aniversari, s'ha completat una nova remodelació que inclou una estructura metàl·lica a tot el perímetre, nous ascensors i muntacàrregues, un pàrquing, un hort a la teulada i un supermercat situat a la planta inferior.

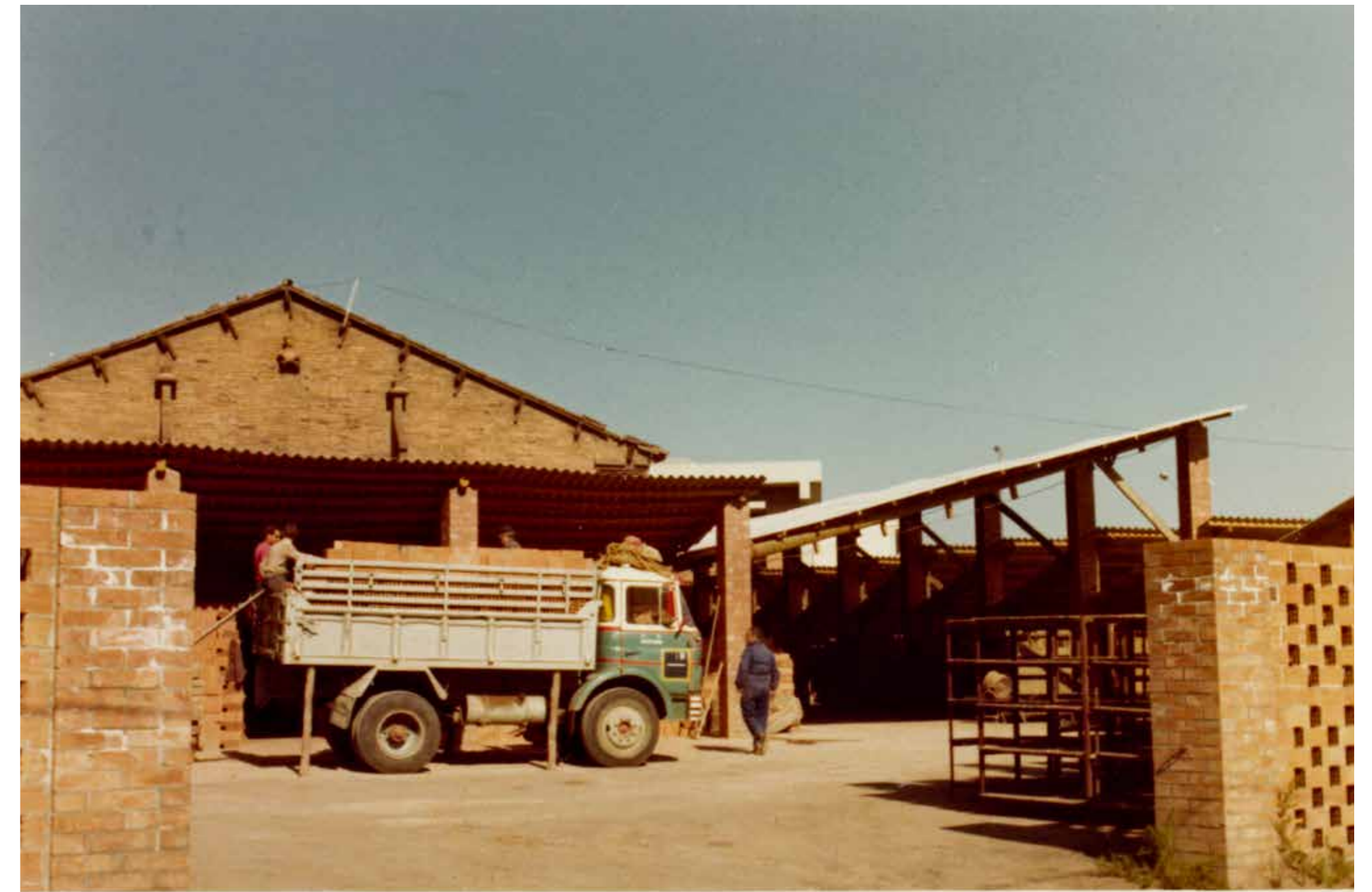
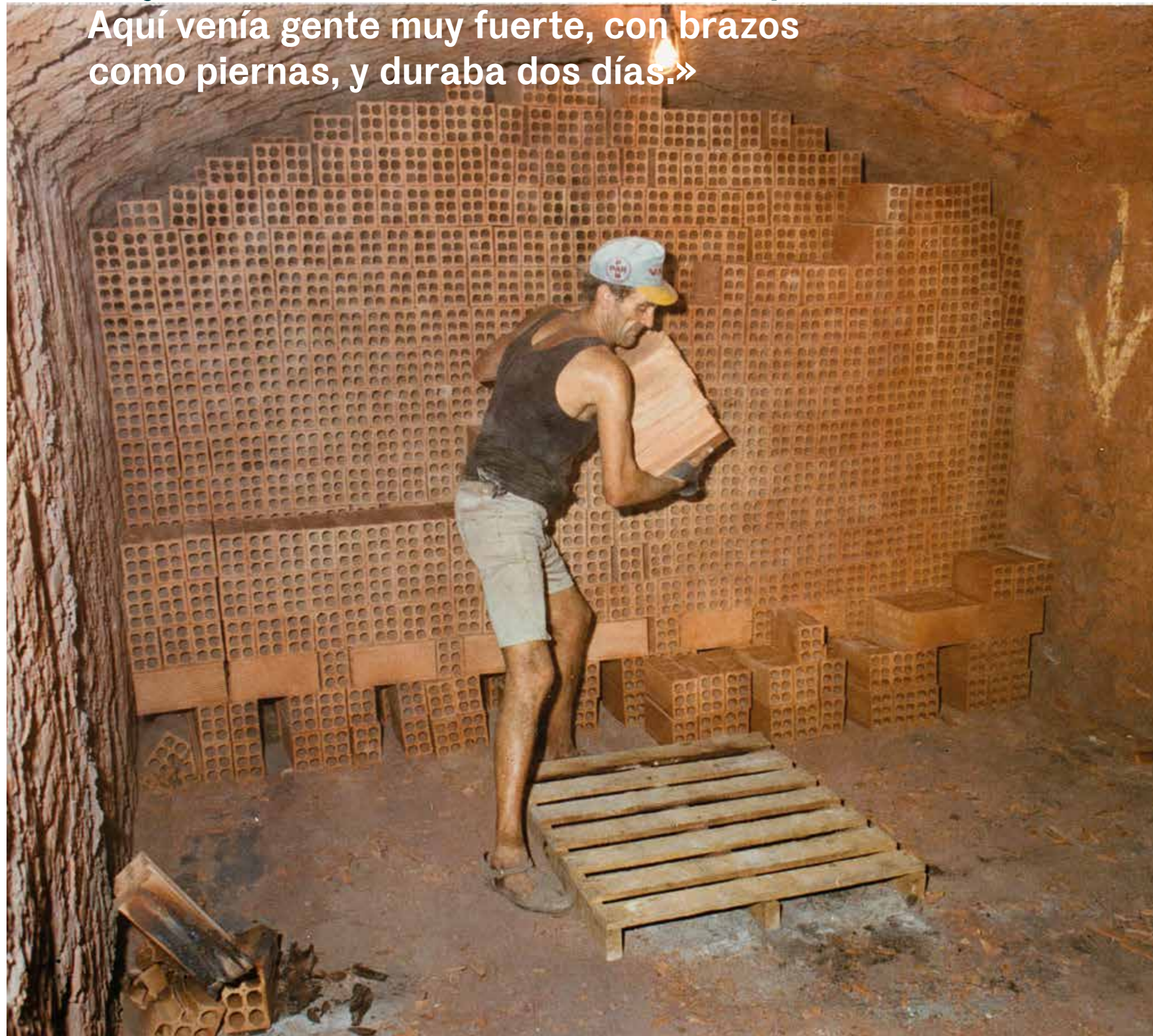
←
Mercat de la Vall d'Hebron en construcció, 1968.
Trabajos Aéreos y Fotogramétricos (TAF).
Arxiu Nacional de Catalunya

Botiga dels germans Cardona, 1970.
Autoria desconeguda. Cedent: Isabel Notó Igual

«En el horno se le veía el rabo al demonio. Los guantes nos los hacíamos nosotros con cámaras de neumáticos de coche. Si te ponías otros guantes, en diez minutos ya no tenías guantes; si te ponías unas bambas, en diez minutos ya no tenías bambas, las había quemado el fuego. Era un trabajo muy duro, muy mental. Como no tuvieras claro lo que había...

Aquí venía gente muy fuerte, con brazos como piernas, y duraba dos días.»

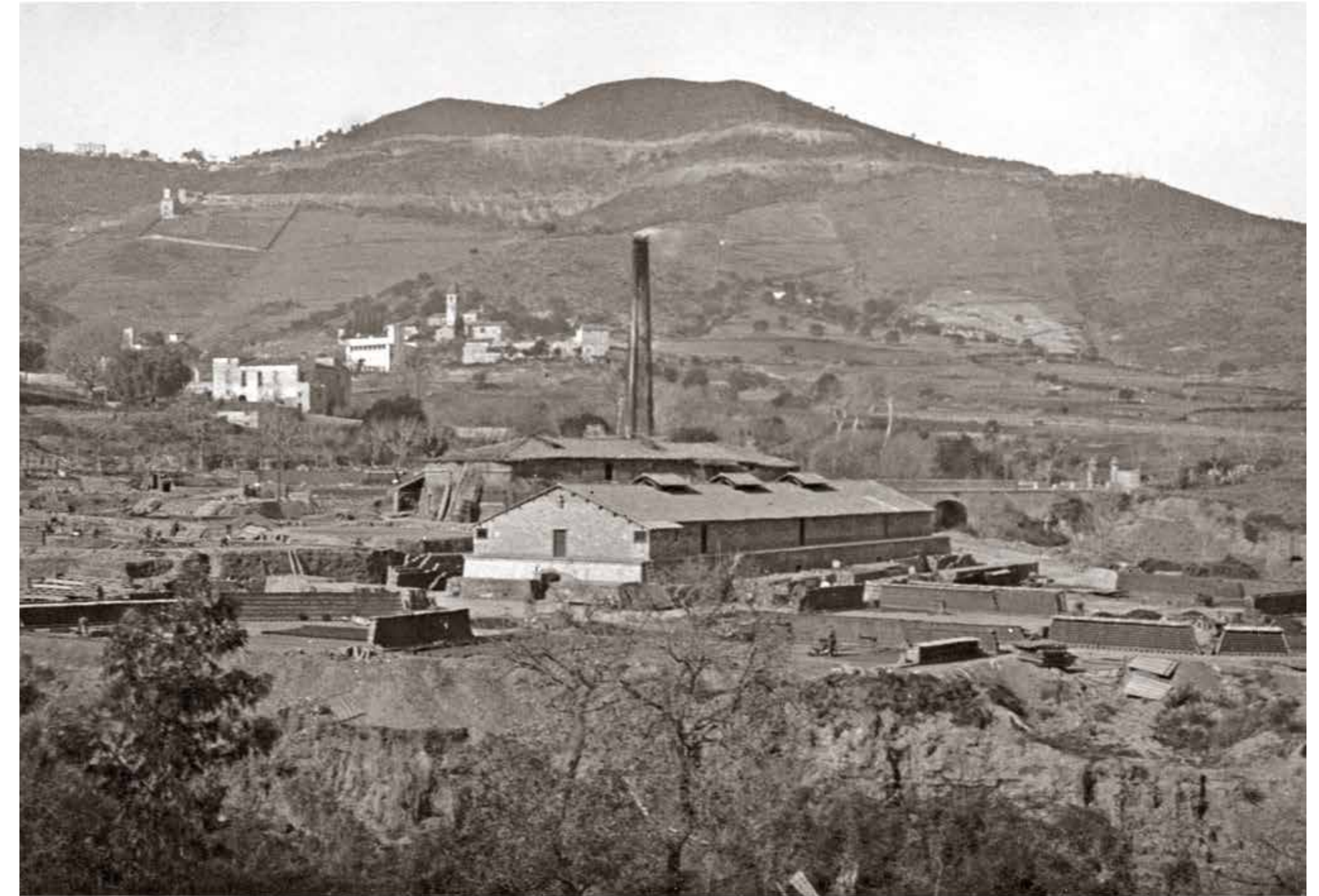
Bona part d'aquests barris s'han construït amb els seus totxos. La Bòbila Carmen, última que queda dempeus a Barcelona, és avui un dels indiscutibles llocs de memòria de la Teixonera. Fundada a principis del segle xx per la família Giravent, la fàbrica va instal·lar-se al seu actual emplaçament l'any 1906, en un temps de febre constructora a la ciutat.

Més endavant, la bòbila va passar a mans de la família Puigfel, formada per antics treballadors. Del seu forn, i fruit de duríssimes jornades laborals, han sortit materials bàsics de construcció per als grans esdeveniments que han marcat la història barcelonina, des de l'Exposició Universal de 1929 fins a les obres olímpiques, entre 1986 i 1992.

Fa anys que la bòbila, que tancà definitivament les portes l'any 2008, és reivindicada pel veïnat com a espai d'entitats, preparat per a desenvolupar activitats socials i culturals.

La plantilla de la bòbila celebrant el dia de la festivitat de la Mare de Déu del Carme, patrona dels rajolers, 1970-1975.*

* Autoria desconeguda. Cedent: Andreu Puigfel Bach

La bòbila a principis del segle xx.*

* Autoria desconeguda. Cedent: Andreu Puigfel Bach

Treballadors durant la celebració de la Mare de Déu del Carme, patrona dels rajolers, 1925-1935.*

↓

«Era la única sala de fiestas que había en el barrio. Era emblemático, todo el mundo hablaba del lugar. Había otra sala de fiestas, más humilde, al principio de la Arrabassada que se llamaba Hostal de l'Arangada, pero cerró y todas las fiestas acabaron celebrándose allí. Iban conjuntos, cantantes, había un bar... Creo que hasta Los Sírex tocaron allí, alguna vez, cuando no eran conocidos.

Echó la persiana antes de que empezaran las obras de la ronda.»

CELEBRACIONES ARRIGAT

→ Mercedes i José Luis, sols i acompanyats de la seva família, a l'entrada de l'Arrigat, abans d'una celebració, el mateix dia que actuaven Josechu y los Sokins, 1962.*

✓ Celebració d'una comunió a l'interior de l'Arrigat, 1962.*

* Autoria desconeguda. Cedent: Família Alsina Gómez

↘ Rua i ball de carnestoltes a can Arrigat, 1988.**

** Tomás García Soler

El record de la sala Arrigat, ubicada a la cantonada del carrer del General Mendoza amb el passeig de la Vall d'Hebron, roman fortament arrelat entre el veïnat de la Teixonera. Va ser un local petit, humil i polièdric, destinat a usos molt diversos mentre va mantenir obertes les seves portes. Durant la postguerra començà com a «Casinet», fundat per un grup de famílies acomodades de la zona, i fou també seu social de l'Asociación de Cabezas de Familia, embrió de la futura Associació de Veïns. A la dècada de 1960, el local va canviar de mans i allà van començar-se a celebrar casaments, banquets, comunions i altres festes. En la seva darrera etapa, abans de ser expropiat per les obres de la ronda de Dalt, va funcionar com a bar de copes, sala de ball i també casa de barrets.

«Seguramente era domingo, y veníamos de comprar el tortell típico de postre, con mi hermano Jose María, que es el que haría la foto.

En esa época, se había ensanchado el puente y ya podían circular el autobús y un coche, en ambas direcciones. El autobús que recorría el paseo del Valle de Hebrón hasta la plaza de Ibiza era el llamado “empresa Casas”, nadie decía el número.»

↗
Loli i Isabel Notó al passeig de la Vall d'Hebron l'any 1967. Darrere d'elles, el mur del Patronat Ribas, l'Hospital de Sant Rafael, la residència de la Vall d'Hebron i l'Hospital maternoinfantil en construcció.
José M. Notó. Cedent: Isabel Notó Igual

←
M. Rosa Notó i els seus cosins Isabel i Pelegrí corren pel passeig. Al fons, l'antic pont que salvava la riera, 1961-1962.
Armando Notó. Cedent: Isabel Notó Igual

↓
Ángel Luna, cambrer del bar Plaza a la terrassa, 1960-1965.
Manuel Romero Piqueras. Cedent: Jordi Romero Oya

La denominació de «Vall d'Hebron», que abraça avui una àmplia zona del nord de Barcelona enclavada entre Collserola i els primers turons de la serralada litoral, prové de la seva semblança orogràfica amb la planícia homònima d'Hebron, en territori palestí. Quan els primers ermitans que s'instal·laren a la muntanya barcelonina hi arribaren, ja se la coneixia així i també s'utilitzà la mateixa denominació quan es construí el prominent monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron, que dominà el paisatge entre 1390 i 1870.

El Passeig de la Vall d'Hebron, que uneix avui la plaça d'Alfons Comín amb la de Karl Marx, fou batejat amb el seu nom actual l'any 1927, en record de l'antic monestir, del qual queden dempeus molt pocs vestigis. La via, que ja existia en aquell temps, era un llarg tram de l'antiga carretera de Cornellà de Llobregat a Fogars de Tordera, inaugurada el 1881. Durant dècades, va ser un dels accessos principals, entre camps i vinyes, als barris del nord de Barcelona.

En arribar la dècada de 1950, als seus marges, va començar a construir-se un dels principals centres sanitaris de la ciutat. Moltes veïnes i veïns grans recorden el dia 5 de desembre de 1953, quan es va inaugurar el servei d'autobusos de l'empresa Casas.

Des del 1992, l'escassa vida veïnal del passeig ha estat marcada pel funcionament de la ronda de Dalt.

«La parroquia, con mossèn Lladós como *pal de paller*, ha sido la cohesión del barrio, la espina dorsal. Gente necesitada, entidades vecinales, socialistas, comunistas, grupos de mujeres, jóvenes... todo el mundo ha encontrado un lugar en los locales parroquiales y un apoyo en la parroquia.

Vengas a misa o no vengas, creas más o creas menos... no se han puesto nunca etiquetas a nadie.»

✓ Cerimònia de col·locació de la primera pedra del temple, 1965.*

Primeres comunions al solar del carrer d'Arenys, 1962.*

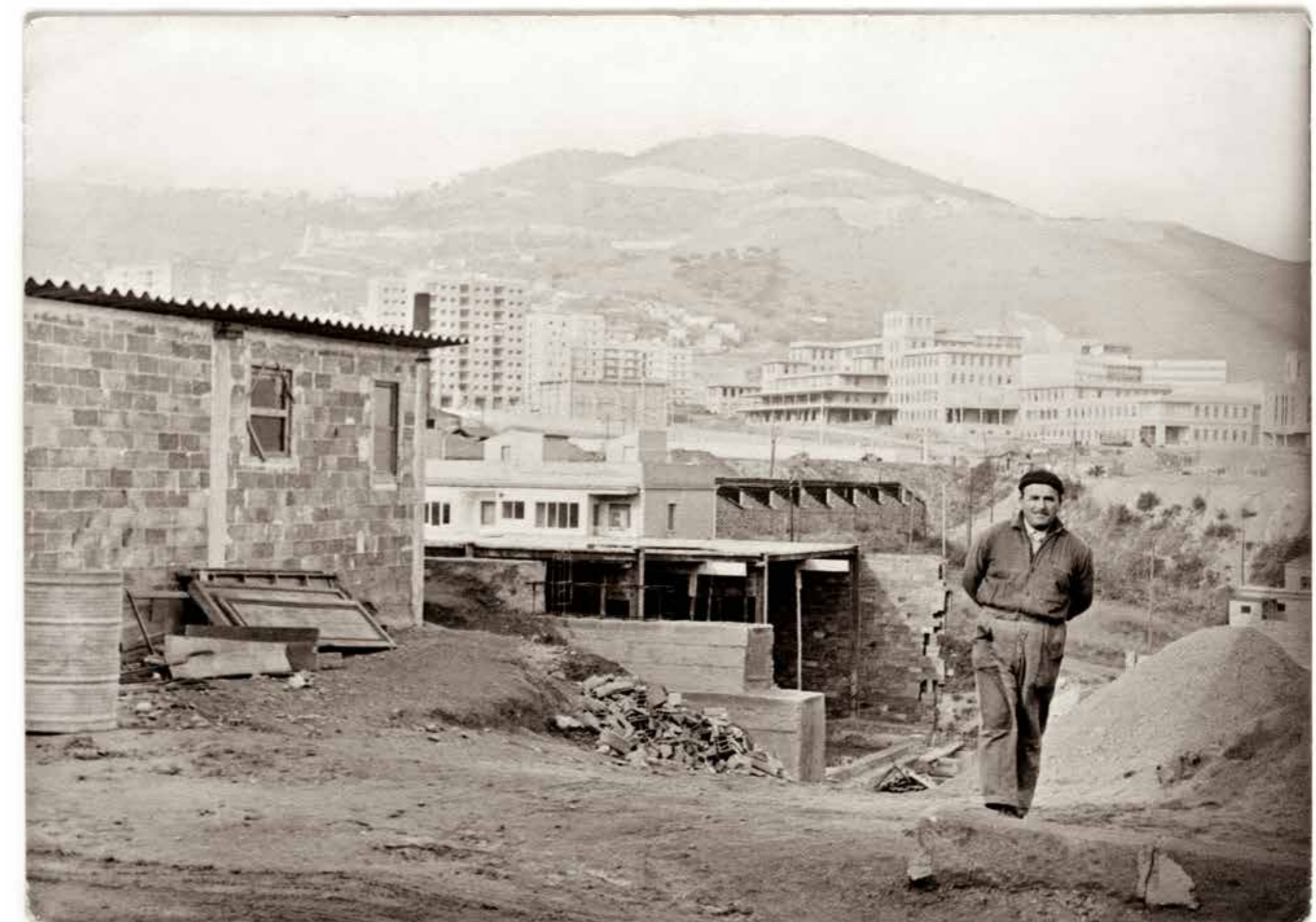
Missa al solar del carrer d'Arenys, 1961.*

Obres de construcció de la nau parroquial, 1965-1967*

* Autoria desconeguda. Cedent: Família Coscollano Ferrer

La Parròquia de Sant Cebrià és, des de la seva creació, un dels epicentres comunitaris de la Teixonera. Impulsada per l'empenya de mossèn Francesc Lladós, el centre parroquial va iniciar l'activitat en un local minúscul a la cantonada dels carrers de Fastenrath i el d'Arenys.

Més tard, i amb l'ajuda decidida de part del veïnat, es va construir l'actual edifici ubicat al carrer d'Arenys, núm. 65. L'any 1964 s'hi va posar la primera pedra i el nou centre va ser inaugurat el 1967, després d'una important reducció del projecte inicial. Fins aquell any, les misses es feien en el descampat. Un menjador social i les colònies escolars celebrades a Fustanyà (Queralbs, Ripollès) figuren entre les activitats més destacades que s'hi organitzen des de fa dècades.

BARRIS MUNTANYA. Una ruta a peu per la memòria popular de Sant Genís dels Agudells i la Teixonera és un projecte impulsat pel Pla de Barris de Sant Genís dels Agudells i la Teixonera.

Concepte i coordinació:
Observatori de la Vida Quotidiana
Guió expositiu: Taules de Memòria
de Sant Genís dels Agudells i la
Teixonera
Documentació: Maximiliano Díaz,
Pablo González i Andrés Antebi
Disseny gràfic: Roger Adam i
Oriol Martí

Edició: Paula Monteiro
Digitalitzacions de fotografies:
Felipe Garibello
Retocs: Xavier Tulleuda
Impressió: Indugraf, Constantí
Tiratge: 2.000 exemplars

Juny del 2019

Cercavila del grup de Titelles NAIP durant la festa major de Sant Genís dels Agudells, 1979.

Autoria desconeguda. Cedent: Ramon Vila

PORTADA: Loli Ponce al passeig de la Vall d'Hebron, amb un autobús de l'empresa Casas al darrere, 1966.

Autoria desconeguda. Cedent: Isabel Notó Igual

CONTRAPORTADA: Lola R. P., propietària de la vaqueria de Can Gresa, als afores de Sant Genís, c. 1940.

Autoria desconeguda. Cedent: Família Segura Prat

Amb la col·laboració de: Arxiu Fotogràfic de Barcelona, Arxiu Municipal del Districte d'Horta-Guinardó, Arxiu Nacional de Catalunya, AV Sant Genís dels Agudells, AV Taxonera, Can Soler, Casa dels Taxonera, Casal de Gent Gran de Sant Genís dels Agudells, Centre Cívic Casa Grogà, Centre Cívic Teixonera, Col·lectiu Agudells, Hospital de Sant Rafael, Parròquia de Sant Cebrià, família Azuaga (Araceli Azuaga), família Coscollano Ferrer (Luis Coscollano), família García Párraga, família Hiniestrosa, família Puigfel (Andreu Puigfel Bach), família Segura Prat, Maria Àngels Alfonsea Bleuca, Leonor Alias, Laia Arévalo, Rosario Arribas, Pere Batlle, José María Calvo (El Rubio), Emèrita Castillo, Lluís Cercós, Xavier Civit, Antonio Contel Zaragüeta, Carmen Corral, Pepe Encinas, Juli Fontoba, Ana García, Mariana García, Tomás García Soler, Francesc Guillén (Fundación Tony Manero), Domingo Herrera, Francisco Lázare, mossèn Lladós, Teresa Lorenzo, Carmen Marchante López, Ramon Marsol, Juan Muñoz Martín, Asunción Noni, Isabel Notó, Eufrasio Oya, Jordi Pérez, Manuel Pérez, Luis Puig, Enrique Rincón, Victoria Rodríguez, Jordi Romero, Ana Sánchez, parròquia del Sant Crist, María José Santoyo, Josep Sentís, Sebastià Servet, Conchita Sevilla, Miquel Tutó, Maribel Valle Natal, Marcos Vallejo i Ramon Vila Valls.

Aquesta exposició no hauria estat possible sense la participació activa de les veïnes, veïns i les entitats i associacions de Sant Genís i la Teixonera que han aportat els seus testimonis i les seves fotografies domèstiques.

Visita i participa a les memòries visuals dels barris:
www.memoriavisualsantgenis.barcelona
www.memoriavisualteixonera.barcelona

Districte
d'Horta-Guinardó

PLA DE
BARRIS
BARCELONA

Sant Genís
dels Agudells
i la Teixonera